

OLOMOUC

13.12.
2014

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Olomouc 13. 12. 2014

Vy jste ten Bůh...

Přišla jsem z období, které tato planeta ještě nikdy nezažívala, ale zažívala jsem je kdysi dávno předtím. A vymanila jsem se z nepokory, přišla jsem již pokorná, ale protože bylo důležité, abych se dostala zpět na tuto planetu, tak mi bylo něco odebráno. A jako malá holčička, v dětství, jsem měla podivné stavy. To za prvé byly vize, které mě ukazovaly, co mám udělat, což bylo podivné. Za druhé tam byly věci, které jsem vnímala při pohledu na moje tělo, protože to uvolňovalo programy, které jsem viděla, někdy i pro mé okolí celkem dramatické věci, které jsem ale řešila zvláštním způsobem. Já jsem je řešila tím nejzvláštnějším způsobem, svojí obětí a v klidu nitra. A čím horší to bylo, tím větší blaženost jsem zažívala. Zase jsem tomu nerozuměla. Nicméně léta šla...

Když mi bylo jedenáct let, pamatujete si to jistě také ze svých školních let a je to dodneška povinnou četbou, poprvé se mi do ruky dostala kniha Babička od Boženy Němcové. A ta knížka na mě měla zvláštní účinek, protože od začátku, co jsem ji začala číst, jsem obrovsky brečela. Já jsem nevěděla proč. A pak jsem ji přečetla a začala jsem znova. To jsem četla čtyřikrát, pětkrát; obrovské pláče, které mi ale dělaly dobře, protože všechno, co se tam dělo bylo zvláštní, jako kdybych to znala, jako kdyby to někdo psal o mně a o mých zkušenostech. Za tři roky, když mi bylo čtrnáct, jsem jednou byla v Žacléři v Krkonoších na pionýrském táboře a měli jsme výlet do Ratibořic, a tam najednou jsem viděla tři vhledy. V Babiččině údolí, tam jsem pochopila, kým jsem byla. Šokující zážitek. Vezměte si, že v těch letech, to byla sedmdesátá léta minulého století. To zní divně, že jo? To bylo šokující. A zase jsem musela mlčet, protože jsem věděla, že mlčet musím, aby ti druzí okolo mne se nebáli a neprožívali obavy o mně. A popřípadě mě někde nezavřeli a necpali do mě nějaké léky. A tak jsem tedy mlčela.

Uplynulo čtyřicet let a přišel třináctý prosinec devatenáct set devadesát osm. Slyšíte to? Třináctý prosinec, Svatá Lucie Světlonoška, kdy poprvé shůry sestoupili andělé a zástupci vyšších energií. Něco mi dělali s hlavou, sahalo mi po páteři, jenom jsem stála, ani jsem nedýchala, já jsem nevěděla, co se děje. Upozorňovali mne na to, že se bude dít se mnou zvláštní vývoj. Budu chápat věci, které nepřícházejí běžně, ale není to pro mě. Je to pouze proto, abych mohla předat určitý druh informací, který bude tady na planetě nutný předat. A tak šla léta....

Pak jsem začala vykládat každou sobotu po devíti hodinách jednotlivcům. A každým tím výkladem jsem dostávala já obrovské dary, neboť moje pusa jenom mluvila, já jsem nevěděla odkud беру ty informace, které se tam objevovaly. Jenom taková jakoby dávná vzpomínka, která se tam někde vzdáleně mihla, ale já jsem nikdy nebyla z těch, které by šťouraly do minulosti a pátraly by. Věděla jsem, že dnes a tady jsem nejlepší, jaká jsem kdy byla. A čas běžel...

Pak přišly přednášky v Ústí. Pak se samo stalo, že se natočilo video. A pouze šest hodin. A zase to bylo dobře. Všechno se dělo samo. Nikdy vůlí Ivy jsem neuměla pracovat, protože jsem věděla nějakým zvláštním dalším smyslem, že vůlí člověka bych akorát sama sobě i druhým ublížila, a že jenom čekám. Pak přišel začátek roku dva tisíce

jedenáct, kdy mě andělské ruce vynesly o tři patra výš. A pak se všechno rozjelo. Pak už jsem vylezla ven a informace přicházely. A přicházely postupně, týden po týdnu. Celý rok dva tisíce dvanáct, dva tisíce třináct jsem každý týden vždycky o něco malinko víc řekla na přednáškách to, co ze mě samo lezlo, a o něco jsem ustoupila. Všechny ty vývojové fáze se sami posunovaly, tak jak jste byli schopní. A navíc samo se také dělo, že to Dan anebo lidé, kteří mu pomáhali natáčeli a všechno se zpracovávalo, takže ten záznam byl i pro ty, kteří dřív nebyli schopni slyšet. Šel čas... Dopřednášela jsem zrovna před rokem, protože poslední přednáška vlastně byla čtrnáctého prosince, což je téměř současný termín, ale tento rok jsem věděla, že musím udělat něco, co je strašně moc důležité. A začalo to...

Pak mi došlo, že jsem měla své dluhy, protože to, co mi ubralo to Božství, abych dneska nevěděla to, co vím, bylo to, že jsem třeba v dětství absolutně neuměla být nadšená z práce. Maminka fanatik, úžasný úklid, tam se malovalo každý rok. Tatínek hodný, ten poslouchal, tatínek musel poslouchat. A já byla rozladěná, znáte to, nemohla jsem si zalézt do své postele, všude byly kbelíky a špína. A také se po mě něco chtělo... A tam, co ubere to Nadjá – někde to přidá: byla taková ta svéhlavost, kterou jako jedinou mi vlastně nasadili do těla. A tu jsem opravovala v letošním roce. V letošním roce jsem ji opravovala tak, že jsem začala rekonstruovat svůj byt. Napřed první polovinu. Při té první polovině se moje maminka naučila respektovat moje potřeby. Pak si zlomila páteř, protože se to naučila, takže přišla poslední platba. A já jsem jí velmi ráda sloužila, protože jsem věděla, že ona mě pomohla. Byla jsem jí vděčná, byla jsem jí dlužná. Všechny ty věci, které mezi námi kdy byly, byly úžasné. Všechno jsme zvládly. V druhé polovině roku jsem dodělala druhou polovinu bytu. A teď, poslední dva měsíce, ještě jsem odjela do Francie. Po těch obrovských, velikých pracovních náplních jsem ještě pomáhala ve velikém domě mojí dceři, kde byla absolutně zima, to byl přelom října a listopadu. A tam vlastně jsem zjistila, jak je mi úžasně. Jak už nerozhoduje ani to, kde jsem a jestli jsem v zimě anebo ve špíně, ale je mi stejně dobře, jako když sedím někde na kávičce, anebo na nějaké riviéře. Absolutní ztráta odporů nitra.

Až se přiblížil prosinec. Na začátku prosince jsem koukala jeden den do kalendáře. A najednou vidím, jak každý ten den je někde popsáný. Ale teď jediný den, to byla neděle sedmého prosince, což je vlastně před týdnem, tak mě bliklo s údivem hlavou: „To je divný, že tam nic není.“ Přestavte si, za hodinu mi volala moje kamarádka z ulice, která se mnou vyrůstala a říká mi: „Hele co děláš sedmého prosince v neděli?“ „No, to je ale divné. Zrovna jsem včera přemýšlela o tom, že tam nic není.“ A říká: „Co kdybys se mnou a se Zdeňkem,“ to je její manžel, „jela na zámek do Ratibořic?“ Wau... Já jsem věděla, že na to čekám od těch čtrnácti let a nevěděla jsem proč, protože tenkrát ještě, když jsem tam byla a zahlédla jsem obrazy, které tam byly, tak to je poryv nitra, obraz, který vás minimálně udiví, což je vlastně ještě odpor. A my jsme skutečně minulý týden v neděli vyjeli. Prožili jsme překrásný den a já jsem se vrátila v tichu nitra a věděla jsem, co jsem potřebovala vědět, že už nejsem ani tímhle tělem, které má nějaké poryvy. A ani těmi minulými, které tam kdysi dávno byly. Všichni jste na sobě měli navlečenou nějakou hmotu, ve které jste bydleli. Ty hmoty už dávno nejsou, nemá smysl s tím operovat. A věřte mi, někdy vás ten Satan – zákon hmoty ve kterém žijete, láká zvědavostí: „Koukni se, pojď, ukážu ti...“ Zavede Vás třeba i do astrálních světů. A

pokud tam jsou nějaké poryvy a zvědavosti a různé jiné odpory, které jste tam kdy viděli, ještě vám to není lhostejné, a ta hmota vás tajně láká a přitahuje. Nejste hmotou.

Tento týden, od pondělí, byl velmi zvláštní. Bylo to to poslední, co jsem potřebovala před tímto dnem, kdy jsem přijela sem za vámi. Už jsem to tušila, protože v Pardubicích před čtrnácti dny jsem Danečkovi říkala: „Dane, musíš do Olomouce přijet, protože já vím, že tam řeknu velmi důležité věci, že se lidé dozví pravdu. Nevím, jak to vím, ale zkrátka to tak je.“ A Dan slíbil, že přijede.

Tento týden jsem byla pozvaná do skupiny lidí na rozhovor, kde ještě se pohybuje černá a bílá magie. Já se k tomu potom samozřejmě budu vracet, protože Vy moc dobře víte, že základní přednášky mají jeden jediný název: vše je dobré. Všichni jsou dobří, ať dělají černou nebo bílou magii, nebo všechny stavy před tím - jsou vašim jednotným Bohem. A jakmile prožijete jakýkoliv odpor, sem už nepatřím, tady se mluví o něčem jiném, ti lidé ještě se umí modlit, nebo cokoliv dělají... Pozor, je to váš odpor. Váš odpor, který v tu chvíli nemůžete prohlédnout, že vlastně vytváříte duchovní pýchu. O sobě si to už dávno nemyslíte, ale je tam. Ten druhý člověk, druhá buňka, který je vedle vás, potřebuje pouze usměrnit, doladit, poukázat na věci, které tam jsou, protože my všichni, jako když jste spojeni za ruku jeden s druhým, pomalinku kráčíme a vyvíjíme se. A vy ty lidi potřebujete.

Ráno, než jsem jela na ten rozhovor jsem seděla v kuchyni, přede mnou bylo kafe, a najednou Satan, neboli zákon mého těla, cítila jsem, jak mi sedl na kříž a zatížil ho - tělo strašilo. Podívala jsem se na něj a říkám mu: „Podívej se, jestliže mě osud vede, abych tam mluvila, tak je vidět, že je čas, abych se s těmi lidmi setkala, protože to, co jim povím, nebudu jim říkat hodně silné věci, protože oni by byli vyděšení, vlastně bych jim ublížila; jsou stejným Bohem jako já, i když o tom zatím neví.“ To je stav, kdy zažíváte absolutní pokoru, jak k názoru druhého člověka, tak k jeho stavu, ve který se vyvinul. Nezapomeňte, že vždycky ten poryv přijde.

Setkání bylo překrásné. A naopak mě neuvěřitelným způsobem naše společné Božství obohatilo, neboť v jednu chvíli jeden z těch lidí, kteří tam byli, se mě s údivem zeptal: „Ale vždyť Kristus je v nás? Kristus je láska.“ V tu ránu mě to bylo jasné. Podívejte se na Bibli. Kristus není láska, jakože já vysílám na někoho a někoho chci někam natlačit tou energií příjemnosti, kterou vysílám. To je vlastně můj odpor k prostředí, moje vůle člověka, protože já si jenom myslím, že tohle je láska. Ale tak to není. Láska je něco úplně jiného. Láska je stav přijetí a pokory všeho, co se děje. Protože tady Vědomí Boha, každého z Vás, se potopí do hmoty. Té hmoty je ve vesmíru velmi málo, je to mezi dvěma až čtyřmi procenty zhruba, což vědci v současnosti odhadují. Jsou to malé ostrůvky, které jsou vlastně naplněny prvky, které mají jisté vibrace. A ty skupinky tady těch ostrůvků hmoty se posunují podle toho, jakou dimenzí zrovna prolétávají. To znamená, že když se Vědomí ponoří do hmoty, prožije tam velmi dlouhou hmotnou dobu, protože hmota má svůj čas, abyste zjistili, že hmotou nejste. A uzavírá vás v té hmotě jenom jedna jediná věc - iluze zla, kterou tvoříte vy sami právě odporem. Zkuste si představit, když vy mě něco uděláte a já budu kdekoliv na čakře, stačí třeba na trojce zlostí nebo na čtyřce lítostí, odmítat váš čin nebo situaci. Tak já vytvářím zlo, které prisuzuji vám, právě v odporu toho, že to nechci. Pokud tohle udělám, vnímám vás jako

zlé, a pak sama bojuji proti tomu, ale já jsem tvůrce zla. To znamená, že já podléhám zákonu hmoty - Satanovi, který ovládá veškerou hmotu. A ten Satan ovládá skutečně veškerou hmotu. A věřte, on ví o všem, co se děje v odporech, protože on je vládce.

Já jsem teď procházela zvláštním obdobím, protože po dvou měsících se vždycky děly zvláštní poryvy. Tak jak hmota lidí vlastně procházela vývojově, tak se děli zvláštní věci. Září a říjen bylo období, kdy se ozývali lidé, kteří byli zasvěceni a měli obrovské zdravotní problémy. Třeba v Reiki. Byli to většinou ženy, které se nechaly zasvětit, a pak se jim děly příšerné věci - přestaly vnímat, slyšet, přestalo jim chutnat, vstávaly jim vlasy hrůzou, neuměly se smát, neuměly pociťovat hlad... Absolutně dramatické věci. Ta jedna žena napsala, že se cítí vlastně jako velmi slabá žárovka, do které jde velmi silný proud. Jak výstižné! Váš kanál, který máte v hmotném těle, který je asi tak dvacet centimetrů široký a na něm jsou umístěny základní čakry, těch je pět, když neumíte ovládat, to znamená, děláte tam odpory neboli nepokory, tehdy neumíte ještě se doladit ze stavu hmoty, vy si myslíte, že jste hmotou a váš Satan vám to říká, odporujete.

V Bibli se píše: nikdo se ke mně nedostane, jenom přes Krista. Ale Kristus je ukřižovaný ego. Tady v bibli nebyl myšlen člověk Ježíš, tady byli myšleni všichni lidé, kteří jednou dosáhnou stavu Krista. To znamená, že vy musíte ukřižovat svoje vlastní odpory. Udělal jsi mi to... Ano, udělal. Ve stavu, kdy jsem vám začala vysvětlovat na základních přednáškách, co to znamená, jste si mohli uvědomovat, že vlastně to tělo mluví samo. Ano, ono má své poryvy, které jsou v DNA těla, a ta hmota sama dělá, sama pracuje, sama odporuje. Počet odporů je nastavený podle odporů z minulosti, ze kterých jste vylezli. To znamená, že se umenšují odpory po dlouhá, dlouhá léta ve hmotě. Vaše hmotná těla jste odkládali, nabírali jste si další... Až jednoho dne jste zjistili, že už najednou tělo nereaguje. Někdy ano. Někdo ne... Ale pak už můžete vidět při určitém snížení odporů, že se začínají dít zázraky: zachováte klid - a všechno je jinak. Stav Krista je láska. Ano, vy jste ten Bůh, který to v té Bibli píše! A vy se dostanete do stavu skutečného vašeho Božství jedině tehdy, kdy přestanete odporovat. Ono je to ale velmi těžké v tom životě to rozpoznat, to víte sami. Ale věřte mi, že to vaše tělo to dělá samo! Jestliže vy zažijete poryv odporu těla, to dělá Satan za Vás. A přikloníte se k tomu a pokračujete – tak jste se chytli do pastičky... Pak ještě existuje pastička, která je o trochu nižší. To je pastička, kdy už to neděláte, nepokračujete v tom, co Vám to tělo chce tím diktátem udělat, ale ještě si vyčítáte, že jste asi špatní, když se to tam objevilo, ten poryv. Pokud tomu podlehnete, mrzí vás to, že jste to udělali, nebo vám to je líto nebo se zkritizujete, tak jste mu zase sedli na lep, vašemu Satanovi neboli tomu vašemu tělu. Nemusí se člověk bát slova Satan.

Chci Vám říct, že já jsem se vrátila z toho rozhovoru s mágy, bylo to velmi hezké. Byli to milí lidé, bylo mi krásně. A v noci, to bylo ve čtvrtek tenhle týden, jsem se vrátila domů. A v noci jsem si vzpomněla, teprve minulou noc jsem se narodila, vlastně před šestnácti lety. Dneska mi je šestnáct, to je nádherné, ne? Já si to užívám, věřte mi. Protože dneska jsem ve stavu, ve kterém jsem se původně měla na planetu správně narodit. Napřed mě zpozdili, pak mě urychlovali... A dneska vím, co to je. Nitrem nepodléhejte diktátu Satana. Vaše šestá čakra se otevře, a oko se celé otevře, a stanete se sami sebou a budete vidět všechno v krásných otevřených hladinách tak, jak je, když

se vzdáte vůle těla. Tady si můžete prohlédnout úplně všechno. Tady už nepotřebujete znát podrobnosti a všechny věci a pitvat všechno. Tady akorát víte, že procházíte hotovým osudem. To znamená, že jestliže prožiji při průchodu tohoto mého osudu nějaký odpor, je dobré, že jsem se s ním setkala, protože já jsem to chtěla prožít. A samozřejmě, když se tohle děje, tak musím prokázat, a měla bych prokázat, že už to se mnou nehýbe, stavy pomalinku odskakují.

Lidé mi třeba píší: „Jé, já jsem teď poprvé zažila, že moje pusa blafala na manžela, ale já jsem už vlastně nechtěla blafat. Já už jsem viděla, že dělám blbosti, jenomže ta pusa blafala...“ Tady už se to Vědomí Boha odlouává od pozice hmoty. Pak jednou zažijete, že už skutečně zažijete klid.

Praxe života je, abyste vnímali, že hmota bojuje, hmota bouří, hmota nadává, pomlouvá, a krade a vraždí, a dělá všechno sama. To znamená, že kolem Vás kdokoli cokoli dělá, byť by to byli rodinní příslušníci, což většinou jsme uvázáni samozřejmě karmou v takovýchto stavech, to nejsou oni. Oni jsou Božství uzavřené ve hmotě. Jenom si navlékli na sebe tady ty skafandry, které nás zkouší právě proto, že my potřebujeme dojít do stavu inertního. Přijde obrovská úleva, ale přijdou také zkoušky. A ty se teď dějí, obrovsky se dějí. Satan běsní. On ví. On velmi dobře ví, že předává vládu, protože hmota je zvláštní stav a má svoje DNA, celá planeta.

Nyní další dva měsíce, v září a v říjnu, potom v listopadu se objevovali další věci, které jsou teď velmi časté. A určitě to poznáváte i doma, když je hodně lidí, kdy někdo u nich z rodiny slyší najednou hlasy, těch se bojí, lidé jsou zavírání do psychiatrických léčen. Dokonce ty hlasy nás ponoukají k tomu, abyste někomu ublížili, píchli do něho třeba nůžky, lidé se jich bojí.

Já jsem minulý týden měla překrásný rozhovor po skype, to jsem nemohla odmítnout. Zajímavé je, že teď jsem skype sezení nedělala dlouho. Ale teď bylo tolik důležitých věcí, že jsem musela najít ten čas. Tohle byla žena, která mě psala asi před měsícem, že její čtrnáctiletou holčičku zavřeli, že se zhroutila, že ji zavřeli do psychiatrické léčebny. Že měla hodně práce ve škole, že to nezvládala, a pak se zhroutila. To byla první informace. Já jsem té paní slíbila, protože ona je sama s tou holčičkou, že se spolu sejdeme a že najdu nějaký čas, ale ten čas jsem pořád nemohla najít. Načež mě asi za deset dní napsala, že už dceru pustili z psychiatrické léčebny, ale že je pod velmi těžkými antidepresivy. Tak jsme našli termín. Ale mezi tím se ta dcerka přiznala, že od srpna slyšela v sobě hlasy, které ji obrovsky deptaly a našeptávali jí, aby právě dělala druhým lidem něco špatného. A ona sama sebe a těch hlasů se začala bát. Já jsem té mamince napsala alespoň dopis, než jsme se setkali na skype. Napsala jsem jí: „Prosím Vás, vysvětlete Vaší dceři, aby se toho hlasu nebála. Tohle dělá samo tělo Vaší dcery. To je zákon hmoty, který ví, pravděpodobně bude velmi čistá, velmi hodná, že ještě má někde rezervy, třeba i situační, kterými se snaží obalamutit Vědomí, protože On hned tak někoho samovolně nepustí, potřebuje to zkusit, kde se ještě ten odpor objeví.“ My jsme se skutečně minulý týden v pátek setkaly. Vysvětlovala jsem jí spoustu podrobností. Říkám jí: „Připravte se na to, že když my dvě takhle o tom mluvíme a já Vám dávám rady, tak přestože to vaše dítě není doma, její Satan to ví.“ Hmota totiž, vy zdánlivě vidíte, že je oddělená, ale ona není oddělená. Vy jste všichni spojení i na

hmotné rovině, protože planeta má vývojové území. Ví všechno. To co prožívá jedna buňka hmotného těla na planetě, ví vlastně podvědomě všichni. Všichni vědí o všech. Což si vlastně neuvědomujete, protože máte pocit oddělenosti té vaší jednotky.

Takže tento svět má ještě svůj podsvět, kdy se vlastně roznáší energeticky informace. V těchto podsvětech se pohybují černí a bílí mágové a myslí si, že jsou Vědomí, protože Satan je velice mazaný a láká je do těchto světů. Velmi si tím ubližují, protože je to obrovský výraz, a teď dobře poslouchajte: NESPOKOJENOSTI. Vy jste se přišli jako Vědomí Boha nalít do hmoty, abyste se naučili optimismu neboli spokojenosti. A jestliže já si odskakuji do astrálu, do podsvěta, tak je to vlastně výraz nespokojenosti, protože nechci v té hmotě být. A myslím si ještě, že jsem Vědomí, že lezu někam, kde je mi dobře. Takže to je obrovský omyl. Protože samozřejmě víte, že tihle lidé ještě rozlišují dobré a zlé, což je plné odporů, takže patří do hmoty.

Já vlastně vám přináším žité Kristovství v praxi. Lidé teď zažívají obrovské věci v praxi. Já jsem za těch čtrnáct dní měla pár skype sezení, a bylo to skutečně neskutečné, protože ta těla poslouchají. Jakmile se vznesete Duchem nad hmotu, ta hmota Vám sama bude sloužit. Rozhrnuje se bez vašeho přání a pouze slouží, ale cesta k ní je velmi, velmi dlouhá.

Většinou nevíte, jak narovnávat egoismy. Jsou to jemné poryvy, které se odehrávají. A proto jsem se zase rozhodla vyprávět vám pár příběhů, které se týkají mého života. A protože já většinu času trávím s mojí maminkou, to víte, tak vám potřebuji ukázat něco z praxe.

Moje maminka letos měla osmdesát let a jsou to kulatiny, je to hezký věk pro člověka. Ona je velmi pracovitý člověk a hodně pro mě vykonala, protože každý pro vás pracuje, ať z pozitivy nebo z negativy, a ze všeho je zapotřebí se učit. Čím víc odporujete jednotlivým vlastnostem, tím rychleji se odehrávají, protože váš společný Satan o tom ví. Jakmile něco pochopíte, vše se zastaví. Ale člověk vědomě si neuvědomuje, co dělá. Někdy o tom přemýšlí, protože Satan vám také podkládá pochybnosti.

Na konci června moje maminka, na svatého Jana Křtitele, bylo to úterý tento rok, měla ty osmdesátiny, ale v pátek dvacátého sedmého měla přijet francouzská rodina, takže moji dva vnuci a inkognito měla přijet i moje starší dcera, jejich maminka s manželem, protože babičku mají moc rádi. A teď vždycky při otázce: „Mami, co by jsi chtěla k narozeninám?“ Znáte to: „Já nic nepotřebuji.“ Ona je velmi skromná, ale miluje obrovsky kytky. A vždycky byla taková pyšná na to, jak ty kytky má krásné a lepší. A kdysi dávno říkala: „Ty jsi hrozná, ty v tom bytě toho moc nemáš. Tebe zajímají lidi, já vím, ale podívej se, tak kytku máš uschlou. Jak můžeš milovat lidi, když máš suchou kytku?“ Říkám: „Mami, já vím, já vím...“ Já jsem to vždycky oloupala, nebo jsem to rovnou vyhodila. Teď jsem už trošku lepší mimochodem. Nicméně moje maminka, protože všechno měla, mi říká: „Víš co bych docela chtěla? Já bych chtěla Juku, nějakou hezkou.“ Říkám: „Tak jo, tak se podíváme.“ Ale oni moc velké neměli. To byli takové „Jučky“. Byli menší, než jsem byla já. Asi tak za šest, sedm set korun. Načež Lucinka plánovala, že babičku obrovsky překvapí tím, že přijedou. Babička plánovala, že my si v to úterý uděláme svoji vlastní večeři, jenom takovou obyčejnou. A potom, až kluci v

pátek přijedou, tak v sobotu si uděláme velkou hostinu, poprvé budeme ve čtyřech, protože většinou slavíme všechno sami. Lucinka skutečně ji překvapila. Ale mezi tím, v to úterý, já jsem se samozřejmě zmínila Lucince, protože Lucinka věděla že přijede. A chtěla mít velkolepé překvapení, ještě k tomu, že přijedou. A když se dozvěděla, že babička chce Juku, tak říkala: „Mami, já ji tu Juku koupím!“ Já říkám: „Tak jo, ale já budu muset něco vymyslet pro sebe, abych ji to koupila k těm narozeninám.“ „Mami, dávám Ti na Juku limit do osmi tisíc korun.“ Já říkám: „Ty jsi se zbláznila, osm tisíc za kytku! Víš co, já se někde podívám. My jsme stejně nikde žádné takové velikánské Juky zatím neviděli. Kdo ví, jestli ji budou mít.“ V sobotu, týden před tím, mě najednou něco jako popadlo. Tělo nasedlo do auta a jelo k nám ke Dvořákovi, to je zahradnictví. Bloumám tím obrovským skleníkem, a najednou jsem stála před obrovskou Jukou. Já jsem si jí předtím nevšimla. To byl strom, měl široký kmen a z toho tři obrovské koruny. Říkám si: „Ty jo, tady ani není cenovka. To bude příšerná pálka. To určitě ne.“ Tak jsem tam někoho hledala, a našla jsem paní v zahradnictví, jak tam okopává, a ta říká: „Jo jo, ta stojí dva tisíce sto padesát korun. Říkám: „To si děláte srandu!“ „Jo.“ A fakt jsme našli nakonec i cenovku: dva tisíce sto padesát korun. Říkám: „Tak ještě sto padesát korun za odvoz. Přivezete mě ji v sobotu?“ „Jo, jo.“ Takže jsem všechno zaplatila a těšila jsem se za týden na sobotu. Jenže mezi tím přišlo úterý, kdy my dvě jsme měli slavit takovou tu malinkou oslavu. A já jsem si říkala, co té babičce koupím, všechno má... Ona má ráda i řezané květiny, tak koupím obrovskou, velikánskou kytici, asi za osm set korun. A pak ji koupím nějakou překrásnou vázu, protože ona si už ve svém věku žádnou takovou vázu nekoupí. A ta váza opravdu byla s kovovým tepáním, bylo to spojení kovu a porcelánu, byla nádherná. Ještě jsem tu kytku s tou vázou propašovala do garáže, aby ji babička fakt nenašla. A teď jdu na tu večeři do prvního patra. Babička otevřela dveře, že už tedy jdu, asi čekala tu Juku... To byla darda, to si nedovedete představit. Já jsem viděla, jak ze rtů měla takový úzký proužek, a jen tak ukázala rukou do obývacího... A teď pozor, vy nesmíte být v odporu. Já jsem věděla, že nemůžu prásknout tu Lucku, která chce přijet s tím svým mužem. Takže vám to musí být jedno, i když ten druhý na vás kouká jako na lotra, který vás podvedl. Dovedete si představit, co ten odpor dělal, tam se dal krájet vzduch. A teď musíte zachránit toho člověka. Když totiž vy to prožijete úplně lehce, tak on jako by to neudělal, obrovsky mu pomůžete, ale hlavně sami sobě, vy prokážete, že je stav bez odporu, tam jsou neuvěřitelné bonusy, které sklízíte. „No co, se neposeru...“ My jsme se tedy navečeřeli, já vždycky něco pípla, babička odpověděla, tak úsečně. Celý večer byl takový napnutý. Načež druhý den ráno Lucinka volala: „Tak co? Jaká byla večeře?“ Tak jsem jí to vysvětlila. „Taková hrůza?“ Zase se z toho učí vaše dítě. Říkám: „Luci, žádná hrůza, protože ty bys zase měla po překvapení. A mě to nevádí. Neboj, babička se oklepe. A ona bude mít v sobotu tu radost.“ V pátek přijeli a v sobotu jsme měli oslavu. Pozor, vidíte to, napřed je odpor, že ne, pak je obrovská radost... Vy si nedovedete představit, jakou ona měla radost z té kytky. A už jak ji ta moje dcera nesla s tím mým zetěm do toho patra, jsem viděla v budoucnosti obrovský průser... To je: nahoru - dolů, nahoru - dolů, do tohohle vás jako háčkem tahá Satan, hmota. Přání – zklamání, tam jsou obrovské výkyvy. Já jsem si říkala: „No dobře.“ Stejně nic jiného vám nezbude, než si počkat. A až se to zase dostane na pořad, tak zase musíte zklidňovat toho člověka.

Představte si, já jsem se vrátila z Francie od Lucinky. A asi za dva dny jsem začala pozorovat, jak ta moje maminka se chová podivně: jak je nemluvná, unavená. Zdálo se mi, že má červené oči. A zase říkám: „Mami je ti něco? Neleze na tebe chřipka? Co ti je?“ „Ne, nic mi není.“ Říkám: „Dobře.“ Když to trvalo týden, a pořád se to zhoršovalo, to už jsem říkala: „Mami, svěř se mi, ty něco řešíš...“ „Ne-e...“ A já, protože dělám do noci, vždycky jdu v osm hodin, už je tma, v tom obýváku se nesvítilo, tam se babička kouká na televizi. Ale pak dávali v sobotu Avatara, on trvá tři a půl hodiny, já jsem ho v češtině neviděla. Vždycky jsem ho viděla buď v angličtině nebo v italštině, tak jsem si říkala, že si poslechnu ten překlad. A babička najednou vstala a říká: „Na tu hovadinu se dívat nebudu!“ A odešla. V půl dvanácté vypínám televizi a rozsvítila jsem, abych uklidila křesla. A teď jsem zůstala v šoku. Juka! Začalo se topit, že jo. Strom jak kráva, tři koruny. Jedna koruna takhle ohnutá dolů, žlutá. A teď jsem cítila tu hrůzu, co babička prožívala. Protože takové to, že jen já se umím starat o kytky, mě nikdy nic nechcíplo... A teď jsem si říkala: „Ty jo, tak ona tohle prožívá. A když už mě to neřekne...“ Ono je drama, když vám to ten člověk řekne, ale když vám to neřekne, no tak to musí být strašné. Vezměte si, člověk, který je pyšný na to, co celý život, celá léta uměl, co mu šlo, a najednou se musí přiznat k tomu, že to tedy vlastně nestojí za nic. Druhý den ráno přišla dolů. Já jsem si dělala kafe, říkám: „Mami, co ta Juka?“ A teď začala: „Já už brečím týden...“ Říkám: „Proč jsi mi to neřekla?!“ Ona: „To se mi ještě nikdy nestalo. Já měla takovou strašnou radost, to jsem nikdy v životě neměla...“ Já říkám: „Maminko, maminko, poslouvej... Poslouvej, poslouvej mě chvíli a neplakej, nebo budeš mít infarkt. Ty jsi měla radost, teď jsi to řekla, to byl moment, kterým tě chtěla Lucinka potěšit a podařilo se jí to. Ale to se přece může stát, že když se staráš o květinu, že zajde.“ „Ale mě se to nikdy nestalo!“ Já říkám: „No jednou je vždycky všechno poprvé. Uvědom si, že se teď začalo topit, a ty to zkrátka nemůžeš takhle brát. Ty se o to staráš, děláš pro to všechno, co se dá, ale to se zkrátka stane. Budeš to muset respektovat!“ Tak jako pokývala hlavou, a najednou se nadechla a říká: „Ale Cykas mám už dvanáct let od nich!“ Říkám: „Mami, ty mě neposloucháš! Uvědom si, že ta Lucinka ti chtěla udělat obrovskou radost. Tu ti udělala. A tys ji chtěla. To znamená, že když teď budeš takhle na zhroucení, ta Lucka se bude bát příště ti udělat obrovskou radost, protože tam je velká šance, že tě to obrovsky zraní. Jediné, co pro tebe mohu udělat, že ji vystěhuji na chodbu, kde na ni není takové teplo.“ A teď pozor, to byla snad tuna, musely jsme to tahat na takové dece, ale je venku, tak uvidíme, jestli se vzpamatuje. Tady zkrátka se odehrávají věci, kdy napřed vidíte: ten člověk bouří. Musí vám to být jedno, když pak pláče a zoufá si. Musíte mu ukázat, jak vlastně je zbytečné, co dělá. To je odpor vůči tomu, co se děje. On si vytváří zlo světa. Napřed bylo zlo, že tu Juku nedostala, a pak bylo vlastně zlo, že ji dostala, protože jí chcípá... To jsou věci, kdy vlastně odporujeme tomu, co se děje. Ale pozor, ono se vždycky něco děje... Vy máte vidět tu lepší fázi, tu lepší variantu. Ta tam je vždycky. Jenže Satan vám podvrhne, vy chcete mít všechno. Nejste bytosti s dvěma prdelema, abyste mohli sedět na dvou židlích. Máte jenom jednu, tak si vyberte. Vyberte si lepší variantu. Vždycky to jde vidět. Vždycky to tam je. Už jenom to, že prokáži, že dneska nemám poryv odporu, je pro mě obrovsky úlevné. Ale hlavně, stav Boha, který prochází hotovým světem hmoty a může

se odloupnout, je ten, že souhlasím, protože vím, že jsem to chtěl já, já Bůh. Jestliže tohle pochopíte, tak dokážete okamžitě a hbitě zastavit Satana ve svém rozjezdu.

Já se vrátím k té paní na tom skype, protože když jsem jí vysvětlovala, že hmota ví všechno na celé planetě, tak se začala smát a říkala: „Ježíši, vy máte pravdu!“ Říkám: „Ano. Ona ví, její tělo ví, že my dvě si tady dáváme rady, aby ona se zbavila pocitu Satana.“ Ona říká: „Představte si, já jsem jí říkala minulý týden: ‚Ivanka ti vzkazuje, že se ho nemáš bát.‘ A dcera mi řekla: ‚Mami, on mi teď řekl, abych tě neposlouchala.‘ Vy máte pravdu.“ Já říkám: „Vidíte to!“ Nicméně minulý týden mi napsala po dvou dnech, my jsme byly v sobotu na skype, v pátek jsem byla v Mnichově, takže s sobotu jsme se sešly. A v pondělí přišel dopis: „Milá Ivanko, Adélka je před propuštěním. Když se dozvěděla, že se nemá bát hlasů, ona to dokázala a hlasy okamžitě přestaly. Jenom je údivné, že to funguje tak rychle.“ Jestliže se bojíte toho, že ten hlas promluví, nechcete to, aby mluvil, tak se přiřazujete a nalákala vás vlastně satanská základna, a věřte mi, prosazuje pak vůli hmoty.

Nejste hmota. Jste Vědomí, které ve hmotě bydlí. Vaše hmota prochází touhle hladinou přes šestou čakru. To znamená, že jestliže ukřižujete odpory, stáváte se láskyplní, stáváte se Kristem. Takže vidíte, že vlastně historie lidstva se týká pouze jedné jediné věci: my procházíme vývojem a učíme se, co je to láska. Lidé to nevědí. Je to souhlas. Je to stav bez odporu nitra. Veškerý postup je vlastně jednoduchý. Máte ho v sobě, jinak byste mi nerozuměli. Někteří lidé, kteří se těchto vědomostí dopídí a mají pak už zkušenosti, ti už potom jdou velmi rychle. Tam je pak skutečně velice rychlý postup, kdy si uvědomujete, že jste si vlastně zasloužili ten porýv, a že ještě máte nějaké rezervy a jste rádi, že jste to prožili, to znamená, že souhlasíte. Cokoliv vám ego hodí do hlavy, kývněte mu na to. „Zemřeš!“ „Tak jo.“ On ztichne. Já vím, že je to divné, ano.

Víte, dvaadvacátého října jsem jela do Brna, protože tam bylo představení s Gabrielou Filippi, hra, která se jmenovala Dar z nebes, a byla jsem tam jako host. Den předtím jsem už sice měla jeden den dovolenou, ale musela jsem ještě zpracovat spousty otisků za jeden den, protože jsme vstávali v půl čtvrté ráno, abychom v devět ráno byli v Brně. A v noci v půl druhé jsme přijeli. A já jsem pak v pátek dvacátého třetího odlétala na jedenáct dní do Francie pomoci mým dětem. Takže jsem byla unavená v to úterý, než jsem odjížděla, potřebovala jsem si odpoledne chvilku lehnout, abych mohla práci dodělat a odvézt. Tak jsem si lehla a usnula jsem takovým tím zvláštním spánkem. Občas to určitě zažíváte, kdy pak najednou míváte stavy podivných snů, vidíte, že jsou ty sny jiné, anebo dokonce vize. Já jsem prožila neuvěřitelnou věc. Vysvětlovala jsem vám, že všechno, na co se podíváte, ať je to lidské tělo nebo dům nebo peníze, všechno, na co si můžete sáhnout, je pod velením Satana, neboli zákona hmoty. A teď si vezměte, já jsem vlastně letos dohonila všechno z mého dětství, kdy jsem opravila celý byt. A ještě jsem jela do Francie pomáhat mým dětem, a ještě do zimy, do obrovských jakoby stavů, kdy jsme museli prokázat to, že nám skutečně nic nevádí a co všechno zvládneme. Já jsem usnula, a najednou přišla zvláštní vize. Tak živá. Já jsem věděla, že za oknem venku na zahradě se stmívá a že je tam párty. A když máme takhle na zahradě nějakou párty, tak lidé chodí do domu na záchod. Já i babička máme záchod na mezipatří. Najednou někdo zabušil na domovní dveře, říkám: „Aha, někdo jde na

záchod.“ Tak jsem otevřela ty domovní dveře, a tam stál Satan. Já se ho nebojím, to je kámoš. Není čeho se bát, věřte mi. On vás vlastně přichází pouze prozkoušet, jestli vás naláká: buď strachem, nebo jakýmkoliv jiným odmítavým postojem. Představuje hmotu. A takhle ukázal arogantně, že jde na záchod, takové jako: „Uhni!“ Byl vysoký, on je krásný, bledý, ty oči jsou takové ostré. Nicméně, když pootevřel pusku, bylo vidět, jak měl ty trojky dlouhé, zkrátka takový Drákula, ještě mu chyběla pláštěnka. A já jsem ještě na něho houkla, že ať si pak ještě přijde umýt ruce do bytu, že mu přinesu ručník. Jdu pro ten ručník do ložnice, a vy víte, že mám vymalovaný celý byt, a najednou vidím periferně nějaký pohyb, jak jsem se zvedla od toho prádelníku, tak vidím, jak ta barva, nově namalovaná, stéká... On je zákon hmoty, on dokáže s tou hmotou cokoliv. Barva stéká dolů, a dělalo to takové oválné obrázky, to vypadalo jako v Bradavicích v Harry Potterovi, a v nich byli takové oživlí Satánkové, vyplazovali jazyky, dělali ksichty. V tu ránu jsem věděla, co po mně chce. On mě chtěl vyděsit, že to budu znova malovat. Ale já jsem řekla: „Hele, trhni si, já klidně přinesu štafle a vymaluji to znova!“ A šla jsem s tím ručníkem pryč, že až se vrátím, tak uvidím. Přijdu do té koupelny, a teď jsem byla v šoku. To mě tedy zaskočilo, protože jak se ohýbal a myl si ruce nad umyvadlem, tak najednou z té stěny vyjela dětská ručička, asi tak dvou až tříletého dítěte, měla růžový rukávek. Ta holčička už se určitě brzy narodí. Určitě. Stoprocentně. Už je to v plánu. Vidíte to, jak Satan spolupracuje s Bohem, protože on pouze prozkouší hmotnou část lidstva. A ta hmota vypustí v takových poryvech, ona má takové zvláštní jakoby pulzy, kdy vypustí další část hmoty, která se produchovnila, a osvobodí vás. Já jsem se lekla, když vyjela ze stěny dětská ruka, teď si potřásly rukou, poděkovaly si, takže vidíte, že oni spolupracují. Ona se narodí, až on prozkouší teď hmotu. To znamená, teď budou zkoušky. Ukázala mi to tam do konce tohoto roku. Bude to hodně drsné. Ono to také začalo být hodně drsné. Takže tam si potřásly rukou, já jsem stála, ani jsem nedutala a říkám: „Co to mělo znamenat?“ A on jenom tak blýsknul očima a zmizel. Říkám: „Dobře. Já ti děkuji, žes mi ukázal, že přijdou zkoušky.“

Začalo to už v té Francii, na zámku, jsme s Lucinkou velmi, velmi pracovaly, brousily jsme dřevěné stropy. A teď se to na nás sypalo, zima, nebylo zprovozněné topení, obtížné to bylo, od rána do večera, ale bylo nám božsky. Pořád jsme se smály, pořád jsme měly dobrou náladu. Hlavně, že jsme byly spolu a drbaly jsme o všech možných věcech a bylo to super. Všichni byli fajn. Za týden měl můj nejstarší vnuk patnácté narozeniny, tak jsme si udělali první den volna s tím, že pojedeme do restaurace, dáme si pizzu. A pak si tedy kluci chtěli dát fotbal, že se vrátí, protože na místo, kam jsme jeli na výlet, tam už byli čtyřikrát, takže otrava, že ano. Ale my jsme byli rády, tak jsme s Luckou jely, protože já jsem viděla jedno z nejúchvatnějších míst, které jsem kdy viděla. A měla jsem pocit, že to tam znám: Notre Dame du France. Překrásný komplex, obrovský kostel, klášter, obrovská socha madony s dítětem, asi dvacetimetrová. Bylo to zvláštní, nádherný den, slunce svítilo. My jsme potom sešly dolů na takové malé starodávné náměstíčko a tam jsme si daly kafičko a zmrzlinu se šlehačkou. A teď najednou sedím proti té Lucince a říkám jí: „Luci, já ti musím něco říct. Dneska byl nádherný den od rána až do večera, ale mně je celý den stejně dobře jako na těch štaflích v té zimě, v té špíně. Wau...“ Vaše hmota už není vy, už nezáleží, kde ta hmota se pohybuje. Když odporuje, tak je to mizérie, tady už to bylo obrovské osvobození. A

ta Lucinka na mě koukala a říkala: „Maminko, já to vím. Já to vím.“ My jsme pak jeli domů a druhý den přišla jedna z největších zkoušek, které jsem kdy prožila..., ale pak už to vlastně ani není zkouška, ten Satan to musí udělat, ten vám musí ukázat, kdo je pánem. Jestli vy jako Vědomí Boha, anebo on. A tam jsem si prohlédla věci, které jsem vám před chvílí vysvětlovala, že ta hmota má svůj vlastní program a ona udělá, i kdyby jste tisíckrát nechtěli, tak to udělá. A udělá to sama.

Představte si, poslední den když někde děláte, tak máte nedodělky. Takže víte, že tohle musím udělat, tamto musím dodělat... A zkrátka musím to stihnout dneska. Takové to napětí. Všichni jsme pracovali, byli jsme rozptýlení po celém baráku. A já jsem si šla v šest hodin rozdělat s vodou kyt, a pak se musel za půl hodiny zpracovat, pak ztuhnul. Pak jsem šla dolů, ono nám z jedné hostiny zbylo dost masa na takovém tácu, a to už jsem cítila, když jsem tam to upečené maso viděla, vonělo, že mám hlad. A teď tou špinavou rukou od kytu jsem si uloupila kousek masa, jak na to nechcete sahat, tak byl dlouhý tak pět, šest centimetrů, tenký. Hodila jsem to do huby, a teď to začalo... To tělo dvakrát žvýklo, já jsem viděla, jak jsem nad tělem, jak Vědomí vyjelo nad tělo, a teď jsem pozorovala, a slyším Satana - tělo, jak říká: „Spolkni to!“ Já věděla, že je to kravina, že to nemám rozkousané. A teď to tělo to spolкло. A teď jsem cítila, jak je průser, protože se mi roztáhla ta trubice, hltan, a tlačilo mi to na hrtan. Ale pozor, já jsem nekašlala, ani jsem si nehrabala prstem do krku. Nic se nedělo. A slyším Satana, jak říká: „Řekl jsem ti, spolkně to!“ To tělo, jak blbé, spolкло podruhé... A to už jsem věděla, že je zle, v tom smyslu, že se tedy něco děje, ale Iva pořád míchala tou špachtlí, vůbec jsem si nikam nesahala. Teď si říkám, co to je za zvuk. Uvědomila jsem si, že to dělá tělo. Nešlo vydechnout, nic, ale dovnitř už také nešlo nic... A teď to jelo, tam šly takové ty věci, které do vás buší a normálně se toho lidé bojí: „Zemřeš!“ Já si říkám: „No jo, tak to bude rychlé, to je super! To jsem si ani vlastně takhle rychle nikdy nepřála, to je bezvadné. Za chvíli bude konec, tak minuta, možná ani ne.“ „No jo, ale oni tě tady najdou... To ti nevádí?“ Já říkám: „Stejně mě někdo jednou někde musí najít.“ V tu ránu se stalo něco, co pak vám dojde, že vlastně, když to tělo nemá skončit, tak ono se to zkrátka nestane. Jako když před vámi stojí neviditelná osoba a vši silou vám dá pěstí na solar - a to maso vyletělo, spadlo do dřezu. Já jsem přistoupila ke dřezu a vyhodila jsem ho do odpadkového pytle. A vidím se, jak jdu nahoru po schodech, a pořád jsem míchala ten kyt, vylezla jsem na štafle a dodělala jsem ten strop. Já jsem to dokonce i té Lucince vyprávěla, až druhý nebo další den, když jsme potom někam jely autem, a Lucka: „No, ty jsi střelená, vždyť bych tě tam potom našla!“ „Ne, ale vždyť jsem ti to teď vyprávěla. Jednou mě někdo někde musí najít...“ Dřív by i pro ni byla tohle obrovská zkouška, to by nepochopila. Ale tentokrát se smála, takže i ona udělala obrovský posun. Najednou zjistíte, že už smrt neexistuje. Není čeho se bát. Jestliže hmota přestane nad vámi mít vládu, znáte skutečný stav reality, odkládáte jenom hmotné tělo, a to nejste vy. Život je věčný. Jste nesmrtelní. Jenom jediné se po vás chce, aby jste se do tohoto stavu kristovství dostali, musíte přestat odporovat. Odpory, které dělá vaše vlastní tělo nejsou vaše, nepřivlastňujte si je, to stačí. Přejde obrovské osvobození.

Jestliže se dočkáte toho, že vedle sebe máte lidi, kteří se ještě dostanou do nadvlády těla, a skutečně, teď má veliké množství lidí problémy s vnitřními hlasy, kdy se toho

bojí, a potom se dostanou do náruče lékařů na psychiatrii. A ta psychiatrie je jako jediné odvětví skutečně úplně nešťastné, protože ona se vlastně zabývá nitrem člověka. Jinak je všechno, co je v medicíně, de facto otázkou hmotné schránky. Jinak vy moc dobře víte, že to je pouze sekundární jev, že nemoci jsou příčinné právě v odporech. Ale věřte mi, ve vás chybí Božství, pokud jste nemocní. Takže vidíte, že nemoc je vždy dobrá, ona vám ukáže cestu. Ona ukáže, kde jste kdy udělali odpor. Může samozřejmě, když zapracujete na těchto věcech, může se stát obrovská změna, protože se to naučíte. Ale potom musí přijít platba.

Mágové, to znamená léčitelé, kteří zasahují, což je jistá skupina lidí, a je to nutné, aby to nějaký čas dělali. Vy moc dobře víte, že vše je dobré. Oni vlastně musí vždycky ukázat světu ve 3D, že existuje Božství, že se stanou zázraky. Lidé mi teď píšou, ti, kteří pochopili, že kdysi dávno, když léčili, že teď měli obrovské platby. Znáám velice mnoho bílých mágů, kteří dneska platí za své odpory vůči nemocem těch lidí. Jenže to není cesta, každý z vás se to musí naučit sám, naplnit hmotu svého těla sami sebou, neboť vaše jména vás nepustí. Vy jste Vědomí, které se má nalít do hmotného těla. Jestliže já přijdu do stavu, kdy už neumím udělat odpor, už jsem se to naučil, je to výborný stav, ale pak se ještě musí zaplatit. Ta platba musí proběhnout v klidu a v míru nitra. Vy musíte vědět, že si zasloužíte, to je vlastně přitakání. Pak si pomozte jakkoli chcete, můžete bylinkami, hlavně tím přijetím. Protože jestliže to nechcete, tak zase hmota těla odmítá platbu, to znamená, že je to zase odpor, ten kanál se zúží, ono to vypadá, jako když máte naplněné buřtíky, jak jsou uzavřené. A když se ten kanál zúží, tak ta bolest tam zůstane dlouho. Vy to potřebujete skutečně přijmout.

Jsou obrovské věci, jak reaguje hmota. Pak se budou dít neuvěřitelné věci okolo vás v jakékoliv fázi. Lidé budou naslouchat vašim slovům. Jste už obrovsky vědomí. Už jste udělali hodně práce. Na facebooku je docela veliká skupina lidí, kteří se tam sdružují, samozřejmě nezapomeňte, že se každý vyvíjí, to znamená, že tam třeba mohou někdy přijít lidé, kteří přece jenom trošku vůlí člověka operují, ale oni tam přišli proto, aby třeba vy jste jim dali už ty zkušenosti a rady. Neboť kdyby jste najednou říkali: „Ne ne, to s tímhle nesouhlasím, ten nemá pravdu!“ Ne, on má svoji pravdu. Jde o to, aby jste jim nabídli svoji pravdu, jinou, malinko odlišnou. A věřte mi, že když vám to nebude vadit, tak ten člověk obrovsky rychle prohlédne, protože zjistí praxi toho života. Jakmile je tam odpor, je tam arogance, už vás ten člověk poslouchat nebude, on rozeznává tu jemnou nuanci, kdo na něj mluví, jestli vaše tělo Satan anebo Nadjá. Lidé z vás cítí obrovskou lásku teprve tehdy, když jste pokorní: „Tak jo, vždyť mě nemusí mít každý rád, protože má každý jiný názor, a neumí nedělat odpory. On za to nemůže.“ I to přijetí kohokoliv, a reakce na vás kohokoliv, je úžasná. Jednoho dne vám nebude vadit vůbec nic. Je to obrovské osvobození. Moc vám ho přeji.

Máte přestávku. O přestávce si napište dotazy, je to velice důležité, dejte je sem na stůl do krabíčky. Odpočíte si.

Sylvie Králová: bylo mi řečeno, že mám pozvat všechny sedět. A protože nepomáhá gong, začnu zpívat: Haleluja

Byla jsem požádána ještě o jednu malou a současně velkou věc. O jednu zajímavou píseň, která hodně souvisí i s tím, o čem si dnes tady všichni povídáme. A to je s tématem odevzdání všeho, co už nám dneska neslouží tak, jak sloužilo dřív. Je to téma, které se týká odpoutání se, opuštění, rozpuštění a hlubokého odpuštění všeho, všemu a všem. Nebudu zpívat na mikrofon, ale pustíme vám jednu velice zajímavou nahrávku, která se nahrála na jedno velice zajímavé cédéčko, které se jmenuje: U pramene, protože já sama, kdo z vás mě ještě neznáte: jmenuji se Sylvie Králová, v současné době bydlím v Bystřici pod Hostýnem, kde je velmi zvláštní a krásné místo. Věřím, že mnozí z vás ho už měli možnost prožít. Z mnohými z vás jsem byla i nahoře v bazilice, byla jsem s vámi u pramene. A právě v kapliče na tomto vzácném prameni, který dodnes dělá zázraky, léčí, uzdravuje a je také velkým symbolem pro odpuštění, máme všichni možnost se potkat. Co se týká tématu voda, to si myslím, že je pro nás všechny velmi živé téma, které souvisí se vším, co se pohybuje, co je měkké, co je tvárné, co má krásnou ženskou energii. A stejně jako pramen na Svatém Hostýně, tak celá ta hora je zasvěcená Panně Marii, což je velký vzor všem našim ženám. A my vás teď s Danem pozveme právě do kaple na tomto svatém prameni, abyste si mohli vyzkoušet, jaké to je, když stojíte v malé krásné kapliče, pod kterou je živá voda, která už před více než osmi sty lety přinesla velkou spásu pro to místo, na kterém se ten pramen zrodil. Téma té písně je odpuštění. A pojďme si všichni v té kapli, kterou teď tady všichni uslyšíme, se zaposlouchat do těch slov a prožít si tu melodii, a také slyšet tu vodu, která je pod našima nohama, když v té kapliče stojíme. A zaposlouchat se do té ozvěny v té kapli samotné. Úvodní slova tady v té písni, kterou teď uslyšíte jsou hebrejsky a je to text převzatý z liturgie, kde praví ten originál: Otče náš a pane náš, vyslyš nás, byť by v nás nebylo skutků spravedlivých... A dalšímu textu v češtině už budete všichni rozumět. Takže zvu vás do kaple na Svatém Hostýně, a také pod Hostýn do naší Královské oázy, budete mít srdečnou pozvánku.

Z nahrávky: *...Já všemu a všem se omlouvám, ve světle odpouštím,
já hluboce miluju, v lásce a ve světle pokorně děkuju...*

Děkujeme Sylvio. /Potlesk/

Uvědomili jste si někdy, že když jdete do přírody, tam se vám uleví. A víte, proč to je? Když procházíte cestou, ať vede doprava, doleva, ať je tam bláto nebo sucho, ať je tam uschlý strom, nebo třeba něco nádherného kvetoucího, tak je všechno takové, jaké je. Tam vlastně zažíváte přirozenost vašeho bytí, aniž byste si to uvědomovali. A ono vám to vytlačí ty vaše odpory toho běžného života ze sebe. Je jedno, jestli pak posloucháte hudbu, prostě všechno, co děláte rádi, jakýkoliv koníček, nebo s láskou, když někomu pomůžete, tak to je vlastně stav toho přijetí. Později zjistíte, že byste se rádi k smrti upracovali pro druhé, že jenom tohle vás činí šťastnými. Tohle je nutné zažít.

Ještě, než začnu odpovídat na dotazy, tak ještě tady potřebuji splnit jedno přání. Potřebuji osvětlit tenhle kalendář, který je dílem hlavně Ivanky Lamkové ve spolupráci s Majkou Bílkovou a všemi lidmi, kteří tam v PKPR jsou, oni se do něho vrhli. Sice tam jsou i mé věci, jsou tam vytažené jednotlivé čakry, jsou tam věci, které se týkají odporů

v jednotlivých vrstvách. A také prohlášení, které jsem kdysi dávno natočila v Ústí nad Labem na každou čakru. Je to jejich práce, neskutečná píle, oni si s tím dali velikou práci, seděli nad tím mnoho hodin. Ten kalendář je doplněný i doporučením přes bylinky, jsou tam i výrobky z čisté firmy Energy, která se věnuje bylinným přípravkům. Jsou u toho dopodrobna rozebrané návody, co to dělá, co to činí. Je tam dokonce i vyfocená část šperků, které vyrábí moje dcera, protože tady ta spolupráce je vzájemná v tom smyslu, že výtěžek, který z toho půjde, jde na chráněné dílny lidí, kteří jsou na vozíku a vyrábějí svíčky a mýdla, které se tady prodávají, která Ivanka Lamková vlastně s PKPR vozí všude možně. Je v tom obrovská dřina a úsilí, aby lidé byli platní, přestože jsou nemocní. A část jde na výstavbu centra, které je v Mnichově. Ten kalendář není levnou záležitostí, stojí čtyři sta osmdesát korun, je velice krásně vypracovaný. Je to proto, že jenom tisk byl tak složitý, že jenom výroba stála asi dvě stě sedmdesát korun, proto se neděste té ceny. Když budete chtít, je k dispozici tady venku za dveřmi v aule, kde si ho můžete koupit. U každé čakry je namalovaný obrázek, který si můžete jednotlivě otáčet, jsou to přiřazené barvy přesně tam, kam patří, jsou tam i nemoci, odpory, všechno, co k tomu jde.

A teď jdeme na vaše dotazy:

Jaký je váš názor na homeopatii a autopatii?

My si to rozebereme. Já si myslím, že už jste velmi schopní. Principem všeho je, že se musíte naučit přestat dělat odpory, abyste byli zdraví. Tady je princip ten, že homeopatie dobře, ale ve spolupráci s vaším přičiněním. Jestliže si do sebe budete cpát homeopatii, budete si upravovat vibraci a velikost čakry uměle, pozor, někteří ti lidé i s tím úmyslem, aby jim tuto vibraci změnili, to už je vůle člověka, to znamená, tady já nepracuji sám na sobě. Měli byste si najít chování na jednotlivém bodě, a tam byste měli zapracovat. Jestliže vím, že mám třeba narušený žaludek, slinivku, tak budu vědět, že je to záležitostí třetí čakry. To znamená, že se musím naučit respektovat chování lidí, včetně chování těla svého a respektovat situace mého života. Ale jestliže už to umím, pak ještě samozřejmě musí přijít poslední platba. Takže: doléčit se, pak už to jde. Tady je záležitost ta, kdy to uděláte a jestli jste spolupracovali.

Víte, i byliny, které máte k dispozici jsou živou bytostí. A ta bylina, když ji budete používat jenom ve smyslu: „Tak jo, tak mi udělej, co potřebuješ.“ Ona de facto spolupracuje, anebo se brání vaší chemii těla, kterou jste připravili při výdeji hormonů, buď zvýšení nebo snížení. A někdy, věřte mi, že vůbec nezabere. Anebo naopak vám i ublíží. To je chemie těla. Vy jste vlastně jakoby nádoba plná prvků, které spolu spolupracují, anebo naopak si odporují. Ale ukazujete to právě tím, jak se chováte. Vy víte, že ten odpor, který vytvoříte, ten ukazuje buňkám těla, co se má dít - tehdy příslušná žláza s vnitřní sekrecí vydá chemii, která vám potom dělá špatně. Takže by vám to k ničemu nebylo.

Autopatie - to samé. To je vlastně vůle člověka, abych se něčeho zbavil. Tady je princip v tom pochopení, že se máte naučit nedělat to. A potom to už samozřejmě nebudete potřebovat.

Já si pamatuji, loni na podzim v Trstené, tam se mě nějaká paní ptala: „No jo, ale jak tedy: vy upřednostňujete doktory před léčiteli?“ Já říkám: „Ne ne ne, tak to není. Uvědomte si, že princip je ten, že když budete zdraví, tak nebudete potřebovat ani léčitele ani doktory!“ Samozřejmě lékaře je tam potom potřeba jenom v okamžiku, kdy přijde stáří těla. Vy žijete ve hmotě, ta hmota stárne. To znamená, že po nějakém čase jsou orgány opotřebované. Tohle se bude v budoucnosti opravovat. Ale základ je ten, aby příčinné nemoci vymizely. A to se přihodí přirozeně, ale bude to ještě nějaký čas trvat, protože nás je tady ještě velmi mnoho, mnohem víc, než je zdravo, těch lidí, kteří to neumí.

Je práce s kyvadlem magie?

Víte co, všechno, co děláte, může být čisté, a může to být magií. Záleží na tom, jak ten člověk k tomu přistupuje. Zkuste si představit, že dejte tomu budu kartářka. Jestliže ty karty rozhodím a budu vnímat, na co se má ten člověk zaměřit vývojově, jestli má třeba posilovat trpělivost nebo se má třeba naučit nekritizovat, tak mu jenom lehce nadnesu, na co by se měl zaměřit ve svém životě. A je jenom na něm, jestli on poslechne nebo ne. Ale říct natvrdo: „To stane... To se nestane...“ Pozor, ti lidé jsou vyděšení. Jsou dokonce kartáři, kteří vám řeknou: „Příští měsíc zemřete.“ To by mohla říct ta kartářka mně. Já bych byla blažená... Ale většinou se to skutečně potom setká s odporem.

Já jsem zrovna nedávno u mě měla kamarádku, která kdysi dávno, asi před osmi, deseti lety byla u mě na výkladu. Je to báječná ženská. Když jsem jí dělala ten výklad, což to tenkrát bylo udivující, když to ani nebylo nikde na veřejných přednáškách, tak jsem jí vysvětlovala, proč by neměla chodit ke kartářům, protože oni ještě v té době nevěděli, a bylo vidět, že jako ona tedy nepůjde. Jenže uplynul nějaký čas, ona otěhotněla a ke kartářce šla, protože se bála porodu. Kartářka jí řekla, že je možné, že i u toho porodu zemře. Ona se obrovskyablokovala. Řekla jí, že ten porod bude tak hrozně těžký, že bude velice náročné se s tím poprat. Ona mi to neřekla. Ale po čase mi volala její švagrová, a my jsme se sešly, a tam jí to zase všechno došlo. Já jsem jí to skutečně vykecala z hlavy. Vy víte, že já ukážu skutečný smysl věcí, že skutečně není čeho se bát, když je všechno hotové. Obrovsky se jí ulevilo. Když se totiž žena před porodem bojí, tak se uzavírá jednička a dvojka, to tělo se neotevře. My jsme spolu kecaly asi pět, šest hodin. No, a pak porodila a porod byl obrovsky lehký. Také jsem jí musela vysvětlit, jak dobře bylo, že si tohle prošla, protože ona by tam už skutečně nikdy nešla a ví, že všechno má ve své vůli Boha. Všechno je dané. Když se bojíte, tak si to k sobě přitahujete, protože to je dopředu časově vytvořený odpor. Jestliže Satan vašeho těla ví, a v tom DNA to má, čeho se bojíte, tady už pracuje i intuitivní fáze, tak už tušíte, že tady máte rezervu, tak se to stane. To jsou všechno nesmysly, vy se máte nebát ničeho. Takže jestli je tam nějaký odpor k něčemu...

Já jsem teď tady vyprávěla ve frontě: já jsem se nikdy ničeho nebála, ale přesto se mi tam vsunovalo, že kdyby přišla kontrola z financáku... A přitom já jsem měla všechno v pořádku, nic jsem nikdy neudělala špatně. Ještě navíc, já jsem těm lidem kolikrát udělala spoustu věcí zadarmo. Třeba takové dítě, když přišlo, když se dělaly ražené kapničky, vzpomeňte si, teď už je to jiné, ale dřív, když si děti urazily do osmnácti let

třeba jedničku nebo dvojku, nebo dolní řezáky, tak se razily takové kapničky ze zlato-platiny. A teď ti rodiče na to neměli, to zlato vyšlo na obrovské peníze. A protože to bylo třeba nula celá dvacet pět, a já jsem měla nakoupeno, takový plech, tak já jsem mávla rukou, těm lidem jsem vůbec neřekla, že se to platí, oni by to ani nepřijali, ale viděla jsem, že melou z posledního. Takže jsem to vyúčtovala tak, že jsem to vlastně doplatila já a doktorce jsem řekla, že ti lidé to zaplatili u mě, tak to nevěděla a všechno to proběhlo. Takže já jsem kolikrát dotovala takové věci.

Samozřejmě, že to přišlo jednoho dne: „Dobrý den. Já jsem z finančního úřadu.“ Říkám si – tak, co teď..., musíte to přijmout. Přišla paní, byla strašně fajn, hezky jsme si pokecally. Dala mi pokutu, protože jsem měla nízké ceny. To je sranda... Ano, ale ona mi říkala: „No, nebojte se. Já vám to dát musím, vy to máte skutečně hodně nízko. A to zase stát potřebuje vydělat.“ Což jsem nevěděla, ale tak jsem tomu rozuměla, když bych byla státem, tak bych chtěla vydělat, že. Nicméně říkala: „Já si myslím, že vám dají málo, protože i ten výdělek máte malý.“ Já jsem vydělávala sto dvacet tisíc ročně hrubého, tak si dovedete představit, kolik jsem měla. Ona říká: „Tak dva tisíce dostanete.“ Já jsem v tu dobu měla peníze, protože jsem prodala keramickou pec. Jenže ono přišlo pět tisíc. A zase: „No jo, tak přišlo pět tisíc.“ A my jsme se s tou paní domluvily tenkrát (je to už deset let zpátky, teď už to bude jedenáct), že jí pak zavolám, aby mi vysvětlila, co a jak mám nakalkulovat, aby to bylo. A já jí volala x-krát na mobil, nikdy mi to nevzala. Tak jsem to vzdala. Pak mi došlo, že vlastně mě zachránilo těch pět tisíc, že ona si asi myslela, že jí chci vynadat, že mi slíbila dva tisíce - a ono to bylo pět. Takže vidíte, jak to přijetí nitra všeho je fakt důležité. Nezlobit se, k čemu, vždyť je to hotové - tak jo, zaplatím to, mám to za sebou, mám dobrou zkušenost.

Čeho se bojíte, to si vždy přitáhnete, protože vy víte, že se sem chodíme učit.

Takže já se vrátím tady k tomu kyvadlu. Prosím vás, když se budete dotazovat - ano/ne -, to jsou praktiky těchto věcí, ale zase tam je „zvědavost.“ Vy už dneska víte, že zvědavost je mířená v čase dopředu. To znamená, to není realita Boha. Tady chcete něco dopředu vědět a dotazovat se. A pamatujte si, vy se dotazujete vždy té hmoty. Takže, koho se tážete? Satana. Satan je velmi mazaný, může vás skutečně zatáhnout do velice zvláštních situací.

Když vidíme něco nadpřirozeného, co to znamená?

Tady jsou různé věci. Dejme tomu, když byla takzvaná mariánská zjevení nebo jakékoliv nadpřirozené věci. Anebo pozor, můžete vidět i věci Ducha, anebo v noci teď budete zažívat obrovské nápory, to je také velice časté, pozor, to jsou lidé, kteří o přednáškách vůbec neví a vnímají to. Skutečně, projekce hmoty-Satana je skutečně strašit v noci, protože my jsme zvedli dvakrát vibraci planety.

Já jsem tohle zažila nedávno, přesto, že se nebojím. Tam jsem zažila údivnou věc, přestože už jsem mrtvá jako Iva. Byla jsem cvičit jógu... To vám musím říct, tohle je velmi důležité, prosím vás, nikdy, a tam jsem si to ověřila a jsem strašně ráda, že jsem to zažila, v téhle době necvičte bandhy. Co to znamená. Jsou to stahy pánevního dna, to je jedno, který to je svěrač, které jsou doplněny zadržováním dechu a různým

posunováním v těle. A já už chodím dva roky cvičit, mám úžasnou cvičitelku. Je to báječná ženská a umí to. Nikdy to nedělala za ty dva roky. A najednou v tom kurzu, dvacet lidí v tělocvičně, najednou je spustila... Já jsem začala trochu panikařit, protože jsem si říkala: „Já ji teď nemohu zastavit a říct jí před těmi lidmi - nedělej to! To nejde. To se nedělá. Aha, tak uvidím. Třeba skutečně je to blbost a to Nadjá mě straší, že by to ti lidé měli vědět. No dobře. Uvidíme.“ Představte si, přišla jsem domů, a já velice málo někdy mluvím se svými dětmi, protože obě mají hodně práce, šla jsem po józe v půl deváté k mamince, pak jsem šla ještě do laboratoře... A najednou zazvonil telefon a volala mi moje francouzská dcera. A teď jsme si vyprávěly různé věci, a najednou ona začala mluvit o józe. My se slyšíme normálně málo, ale ještě začala mluvit o józe a říká: „Maminko, představ si, my máme novou učitelku jógy. Ten učitel, ten byl výborný. A my jsme minule cvičili uddijanabandhu. Mně se udělalo tak zle...“ Vidíte to, to není náhoda. Já říkám: „Necvič to!“ Ona: „Já jsem si říkala, ale pak jsme to cvičili vleže, to jsem se už skoro pozvracela po tom druhém náporu.“ A protože Lucinka má tu trojku ještě trochu zúženou, a ono to vytlačuje hadí sílu, a hadí síla smí vyjet jenom přirozeně. Já jsem si říkala - aha, tak já to řeknu té mojí kamarádce. V noci jsem šla spát. Spím, najednou mě vzbudila obrovská blaženost. Vezměte si, já mám otevřené čakry, u mě to není problém. Přesto to bylo zvláštní. Přišel první nápor blaženosti, vyjelo mně takové obrovské horko a blaženost nahoru. Když normálně vyjede hadí síla, tak vám vyjede obrovský světelný proud nad hlavu jako vodotrysk, sjede pak do těla, je to nádherné. A vidíte fakt hada, světelného, úplně bílého, zářivého a slyšíte tam i to syčení. Ten sykot je strašně důležitý. Tohle bylo pomalé, vyjela první vlna, a pak vyjela druhá vlna, zastavila se mi u třetího oka. A teď jsem viděla dvě otočky hadího těla, jak se otočily, takový byl protivný: „Proč mě budíš?“ Taková nevrlost: „Ještě není čas.“ A teď jsem si říkala: „Tě prdel, s tím nemám zkušenosti.“ Chlácholte svého hada... Já říkám: „Prosím tě, lehni si, to nebyla moje vůle. Já jsem se jenom něco měla dozvědět, abych to řekla druhým. Tak se zase zatočil dvě otočky, zavřel oko. Ale cítila jsem, jak nespí, jak je tam takové to - tys mě tedy naštvála... Druhý den mi bylo divně. Já jsem tak plavala v tom těle. Bylo vidět, že něco není v pořádku. Ale nic, dobře. Za dva dni jsem šla spát. Uprostřed noci najednou, a to je právě to, tady musela být splacená ta vůle toho člověka, že jsem to udělala, přesto, že to nebylo moje, ale dobře, já se klidně obětuji, já to skousnu, najednou se mi prudce od nohou zvedla deka, jako když vedle je zuřivý člověk a nadzvedne ji, tu deku jsem měla nadzvednutou do pasu, a to i vidíte, to i vidíte očima, to je úplně šílené. A teď si vezměte, ti lidé to neví a v noci tohle prožijí! Ale já jsem se ani nelekla. Já jsem jenom koukala, co se bude dít. Ono to jenom tak hezky zavětralo, a v tu ránu to zase bylo prudce dole... A teď jsem ležela na té ruce, a najednou od malíčku obrovský vlnící se had, jako když rychle projede had, a opravdu se mi dělaly na té spodní hraně ruky vlny od toho hada, jak rychle projel. A jak jsem na tom měla hlavu, tak mi ta hlava drncala, jako když vás někdo vleče po valše nebo po vlnité střeše. A teď to bylo pryč. Říkala jsem si: „Ty jo, co bude.“ Pak následnou noc, to jsme spaly s Janou Prokšovou v Pardubicích a ležely jsme na dvojposteli, a v noci jsem tedy spala snad jen hodinu nebo hodinu a půl, protože jsem cítila, jak ta blaženost mi cestuje po těle. A říkala jsem si, já nevím, abych se jí nedotkla v tom spánku, abych jí něco neudělala, protože ona je pak divoká ta hadí síla, tak jsem kvůli Janě byla na kraji té

postele. Ale pak druhý den už jsem byla v pořádku, už to zajelo. Takže skutečně, s tím tělem se něco dělo. Kdybych neměla otevřené čakry, tak může dojít skutečně k obrovským tlakům, buď v psychice anebo v těle. Takže, buď zdemolované tělo, nebo zdemolovaná psychika. Takže, cvičte si jógu, cvičte hathajógu, ale necvičte nikdy bandhy. Vůbec nevyhánět kundalini sílu, kundalini jóga existuje. V téhle chvíli je to nebezpečné, protože planeta má v tuto dobu zvláštní stav, všem tělo vibruje v 5D. Planeta proletěla do 5D, ona postoupila výš, ale když někdo uvnitř dělá odpory, to znamená, jeho hmota není připravená na výstup do 5D, tak dělá psychické bloky, které patří ke 3D, ten člověk se tak chová. Rychleji přicházejí platby, ty odpory vytvářejí karmu. Vy to moc dobře víte: já udělám odpor, zapíšu si karmu. Když ji přijmete, tak ten druhý člověk, který na vás zaútočil, nebo situace, přijetí tu karmu ruší. Hmota má karmu, ne Duch. Duch mít karmu nemůže. On nedělá odpory. Tohle si musíte skutečně velice precizně uvědomit, že ten odpor, který učiníte, není váš.

Často se mi stává, že jdu například po městě nebo v lese, a najednou to začne: rozhlížím se a vidím, že vše je jen iluze smyslů, že to není pravda. Jsem za tento vhled vděčná, ale někdy se mi to stane několikrát za den. Prostě, je to docela nepříjemné. Je tento stav normální?

Ano, bude se to stávat. Ale tady může ještě pracovat ego, které vás chce možná vyděsit. Vy se toho nesmíte bát. Ego je velmi mazané, ano, zkouší strašně mnoho věcí. Někdy stejná věc může být vyzkoušena jakoby z několika stran. Tohle je důležité pochopit. Takže vždy si uvědomte, aby jste nikdy neodporovali. Pak to přestane.

Teď se velice často lidem stává, a hodně píší. Psala mi jedna paní ze Šumperka: „Ivanko, já od rána mám takovou tíhu a bojím se jít ven. Nevím, co to je a je mi strašně, takový tlak na tělo cítím...“ To dělá váš Satan, to dělá hmota. On to zkusí. Tak já jsem jí napsala: „Přehlížet! Vy jste vládcem nad tím tělem.“ Takže ignorovat tyhle stavy. Nebo přijde najednou takový neidentifikovatelný smutek, když se chytíte, tak jste v pytlí! Co to je smutek?! Vy se máte radovat! Máte být klidní a spokojení. Když přijde smutek, no tak co, není můj, ten je těla, to je jasné. On vám to cpe, že je to vaše. On vás chce strhnout do pozice těla a jména. A vy pak pátráte - proč jsem smutný, proč se mi to děje... To už se zaháčkováváte. Nebo najednou takové ty stavy plačtivosti, nevíte, proč se to děje... A teď tomu podlehněte, najednou vyděšení, já, teď mám brečet. To jsou různé věci. Ne. Zkrátka to tělo to udělá. Nic, nepatří mi to. Vy totiž nejste tělo. Nejste ani tohle tělo, natož nějaké minulé. Vy nejste hmota. Když tohle dokážete, tak jste z toho venku.

Mohla bys nám vysvětlit, jaké úkoly má Duše po odchodu na druhou stranu? Jak se tam cítí? Zda se sem za námi může kdykoli podívat a co ovlivní další inkarnaci, kdy a kam. Čeká na svoji rodinu, nebo na svého partnera? Omlouvám se, pokud jsem moc zvědavá. Ale chtěla bych utěšit přítelkyni, která ještě není schopná poslouchat přednášky, ale v něco už věří.

Tady je zapotřebí, když mluvíme konkrétně o té přítelkyni, tu přítelkyni jenom zklidnit. Tady jí musíte vysvětlit princip, že člověk, který vedle sebe má nějaký odchod, tak, za prvé, to musí respektovat, protože ten člověk odešel. Už jenom, když to nerespektujete, tak je vám strašně špatně. Za druhé, když už ten člověk v něco věří, dobře, budiž. Pak jsou ještě snahy ty lidi k sobě tahat, což je také výrazem egoismu, to je obrovsky egoistické. Nicméně, uvědomte si, principy vy vlastně znáte. Vy máte tělo, které má nastavené odpory, které jste ještě nedokázali, a zase se umenší. To znamená, že jestliže já mám osud takový, jaký je, tak je můj. A je nejlepší, protože já jsem si ho přál. Je těžké to tomu člověku takhle naznačit, protože říct mu, že osud je nastavený, tak to je pro lidi, kteří mají ještě silného Satana, obrovsky demolující.

Víte, on ten vývoj se vyvíjí postupně. Já jsem na základních přednáškách před třemi lety vysvětlovala, že vše je dobré. Jenže tohle se říká lidem, kteří vidí, že je zlo a dobro, protože tam ty odpory byly ještě veliké a nevěděli jste, jaká je cesta. Teprve jste mohli ochutnat začátek. Uběhli tři roky, mnozí z vás jsou obrovsky zdatní. Obrovsky. Fakt mám velikou radost. Mnozí jste hodně, hodně dobří. U každého se to zapíše tak, že si naberete ty moje informace do svého DNA, podle toho, jak ten váš osud má pokračovat. Což už je nastavené. I okamžik vašeho pochopení je nastavený. Takže, zůstat vždy v klidu. Ale dnes už víte, že to slovo „dobré“ je jenom komunikačním vysvětlením pro lidi, že mají zůstat v klidu, když už se to děje. Ve skutečnosti osud je nastavený, hotový, takže ono to je takové, jaké to je. Jsou ještě další pocity, které jsou vyšší a vyšší, ale ty jsou ve vyšších dimenzích, protože třetí dimenze má dva druhy emocí. Jedny jsou odporující, které vás udržují ve stavu hmoty. A druhé jsou pozitivní, souhlasící. Jestliže přejdete do stavu bez odporů, vy přestanete absolutně používat negativní emoce, odporující emoce, zůstávají pozitivní emoce. Ve vyšších dimenzích odpadnou i ty pozitivní. To Božství si vybírá velice dlouhou cestu a musí prožít úplně všechno. Všechno je ve všem dané. Tak jak vypadá vaše tělo, tak vypadá celý vesmír, jsou tam ty samé principy.

Nezapomeňte, že Bible všechno říká, ale v té Bibli je skutečně jenom pár věcí, které jsou podstatné, zbytek je omáčka, která je napsaná jakoby okolo všeho, taková jakoby kudrlinka, abyste se tím mohli zabývat.

Princip je ten, že když přestanu dělat odpory, přestanu já tvořit zlo. A zlo tvoří jenom hmota. Staňte se Duchem, to je vaše skutečná realita. Vy si teď všichni vzpomenete, protože planeta je k tomu připravená.

Vezměte si, jak mě sem vlastně propašovali s informacemi. Uspali mě, pak mě urychlili, pak mě vytáhli o tři patra výš, aby si mě nikdo nevšiml. Vezměte si, mě nikdy nehledala žádná církev. Nikdy mně nikdo neházel klacky pod nohy. Já mám nádherný život, protože já jsem nikdy nepoužila vůli člověka. Teď si vezměte, kdyby mě někdo honil a sledoval, že dělám třeba něco špatného, někdy fanatici jsou takhle zaměřeni, tak by prosazovali vůli hmoty, což možná šlo ještě do konce března dva tisíce třináct, i když to už by bylo také špatné. Satan by je sám totálně zlikvidoval, protože on by nedovolil, aby vlastně odešli do Ducha. Duch je silnější, on je nad hmotou. No, není se čeho bát, když nepoužíváte vůli hmoty. Používejte vůli Boha. Stačí mít jenom respekt každý den od rána až do večera. Jsou tam obrovské, nádherné zážitky. A všechny ty příběhy vás

budou fakt bavit, je to jako v pohádce. Pak se také obrovsky nasmějete. Tak vlastně i ta moje maminka, která byla někdy obrovsky těžkým oříškem, tak my jsme se za ty léta nasmály. A ona byla tak udivená, co se všechno dělo.

Já jsem si nedávno vzpomněla na příběh, ani nevím, jestli jsem vám ho někdy vyprávěla. Já jsem měla jednu narozeniny. Já mám narozeniny na konci dubna a bylo krásné počasí. Já jsem mojí maminku pozvala na vycházku do parku. V Teplicích je překrásný zámecký park. Teď moje maminka je velice šetrný člověk, tu nemůžete pozvat na kafe: „To je moc drahé, dáme si ho doma.“ Říkám: „Mami, já mám narozeniny. Tak pojď, dáme si zmrzlinový pohár.“ „Ne ne ne, to je strašně drahé, dej mi pokoj.“ Já říkám: „Mami, já mám narozeniny, tak mi uděláš radost tím, že si se mnou ten pohár dáš. Vždyť ho platím já, kdybych na něj neměla, nebo ti ho nechtěla koupit...“ A teď se tam takhle dohadujeme. Už jsem si říkala: „Tak jo, tak já to už vzdám, já ji nebudu tlačit.“ A najednou přišel pes, zvedl nohu a začal čurat na babičku... A teď ona takhle kouká dolů: „On mě pochcal! Viděla jsi to?“ A já jí říkám: „Vidíš, kdybys šla na tu zmrzlinu, tak se ti to nestalo.“ No a šly jsme. A pak, když se to stalo za nějaký měsíc, tak vždycky říkala: „Není tady pes? /Smích/ Tak já jdu!“ Ale to už se bavil ten člověk, to už neodporoval. Takže pak zažíváte neuvěřitelné věci i v takových drobnostech toho běžného života. Jo jo, je to hezké.

Já se vrátím k té otázce. Já vždy odběhnu, já se znám, já se omlouvám.

Takže, prosím vás, zklidňovat, zklidňovat. Ona stejně, pokud bude tahle paní jenom naoko věřit, tak si stejně bude myslet, že je to vymyšlené. Napřed je víra. Vědění přichází až teprve tehdy, když zvládnete největší odporovost. Tady je zapotřebí vysvětlit, že musí respektovat to, že někdo odešel z jejího života. To je základ. To stačí. Takový běžné, normální, logické selské myšlení. To stačí.

Poslední dobou zažívám zvláštní stavy. Začnu se usmívat a přijde obrovský pocit štěstí a potřeby se smát. Jedna paní to na facebooku krásně popsala jako vnitřní záchvaty smíchu. Čím je tento stav způsobený? Je to jen výkyv ega?

To tělo je zvláštně zařízené. Ten pocit štěstí přichází z hypofýzy, ten vám přinese endorfiny, a ty se vyplavují, a během malinké chvíličky se vám stáhnou svaly ve tváři a začnete se usmívat. Jenže ono to funguje i obráceně. Kdyby vám bylo mizerně a stouplí byste si před zrcadlo a začali se jakoby usmívat jenom mechanicky takovým tím rohlíkem bez pocitu vnitřní radosti, tak ten mozek začne šilet: hele, svaly se stáhly, ona se směje, ale my o tom nevíme... Ono to skutečně funguje i obráceně, píše o tom i Norbekov, ono to pracuje. Takže vidíte, že on se vlastně dá i ten Satan trochu „obelstít“, když máte tu sílu překonat ten vnitřní odpor toho smutku, nebo čehokoliv. Takže tady běžně stačí, když se člověk usměje, a v tom těle ten impuls zpětně je, tam se skutečně mohou vytvářet endorfiny jenom tím, že uděláte mechanický pohyb těla. Všechno je spojené. To je cesta tam i zpátky.

Poslední dobu nevím, co dát jíst mému tělu. Moc si ho vážím a jsem mu vděčná za to, že mi tak krásně slouží a zkouší mě. Říkala jste, že máme jíst na co máme chuť, chlorofyl... Ale některé chutě, jako například na čokoládu, mi tam hází ego, aby mi to pak mohlo vyčítat. Mám být v klidu a dát si čokoládu? Nebo je nějaký způsob, jak rozlišit co tělo potřebuje, na co má jen chuť.

Všimli jste si, že lidé, kteří prožívají stresy, mají vždycky chuť na sladké? To je známé, ano. Když tělu dáte ode všeho něco v rozumné míře a také se hýbete, tak si můžete dát cokoliv. Samozřejmě nebudete jíst čokoládu v kilogramech, že. Stačí dvě kostičky denně, dobře, když už ji chci. Nebo ke kafi si dám kostičku, ale nemusím ji jíst v tunách. Vy jste potom otroci. To tělo si zvykne. To je jako, jestli máte někdo psa a vy ho naučíte na sladké, tak jste to pěkně posrali, s prominutím.

Já si pamatuji, jak já jsem měla malinkého pejska a jak jsem si já na sebe ušila bič, protože mně se líbilo, že ten pejsek si uměl štěknou, že něco chce. Takže já jsem té Betce ukázala piškot a řekla jí: „Chceš!“ Napřed koukala jak trdlo... Pak jsem jí udělala: „Haf!“ Takže ona věděla. No jo, jenže já, kdykoli jsem si sedla k jídlu, tak pes chtěl také, a teď štěkal. Já jsem si říkala, já jsem blbá... Tam zjistíte vlastně, jak to funguje. A pozor, to se těžko vymytí. A tohle dělá i vaše tělo.

Já si pamatuji, jak můj muž měl jednu známou paní, byla to ředitelka školky. Ta paní obrovsky milovala čokoládu. Říkala: „Já tak obrovsky miluji čokoládu, že já už jsem si na sebe vymyslela figl, že já si přinesu z půdy štafle, vylezu na štafle a zahrabu to hluboko do nástavce. Ve dvě hodiny se vzbudím, chvílku ležím, pak jdu na půdu pro štafle /smích/, hrabu v nástavci a sežeru celou tabulku.“ Ne ne ne, zkrátka to vaše chtění, to dokáže cokoliv... Vy máte vládnout tomu tělu. To je to samé, jako když mu povolíte různé věci. Ne. Všeho s mírou. Zlatá střední cesta, to skutečně platí ve všech fázích vašeho života. To platí s jídlem, se sexem, pozor, i s láskou... Když přeženete lásku, můžete toho člověka vedle sebe zkazit. Když jí zase dáte hodně málo, tak mu také můžete něco nastavit jinak. Vy máte vědět, že lásky patří všem stejně. Pak vám to dá takovou tu nestrannost, ve které si budete vždy jistí, že teď jsem pro toho člověka udělal maximum, aby i on se musel něčím přiučít a něco pro to udělat. Tohle je skutečně na všech stranách.

Teď jsem říkala, že stres působí takové ty chutě na sladké. My jsme o tom mluvily s Gabrielou Filippi právě v Brně. Ona říkala, že si to pak vyčítá, a to je ono. Stres je, že si to pak vyčítáte. Jestli si chci jednou za týden dát něco sladkého, tak si to dám, ale užiji si to, dám si to s chutí, a pak to tělo totiž dělá to, co vy. Zkuste si představit, že tam pak hodíte cukr a ty buňky si vyčítají, že by to snědly... Takže oni to uloží na stranu a schovají si to na potom, když to teď nesmí sníst. Ano, vy tomu tělu přikazujete, aby si dělalo tukové zásoby. Takže, jednou za týden vám to neuškodí. Jednou za týden si udělám krásnou chvíli, dám si dort, dám si kafe. Nebudu to mít každý den, to už by bylo samozřejmě někde vidět, to už bych si vláčela cukrárnu na zádech. Ale proč ne, ale pak zase půjdu a s chutí si zaběhám. Víte, lidé jsou samý odpor a neuvědomují si to.

Třeba nedávno mi moje maminka říkala: „Prosím tě, proč běháš s tou suchou trávou?“ Já jsem si vzala takový starý odpadkový košík, co máme na zahradě, vyhrabala jsem to

listí, nacpala do koše a běhala jsem s tím do popelnice. Já říkám: „A proč bych neběhala?!“ „No, přivez si to sem, ty se nachodíš.“ Já říkám: „Mami, ale já běhám ráda. To je hezké se projít, tady jsem ohnutá, něco dělám, tak pak se proběhnu tam a zpátky.“ Vezměte si, kolik člověk z egoismu a z lenosti vynaloží na vymyšlení různých figlů, aby se nemusel hýbat, a pak neví, co s časem. Pak bere drogy, chodí hrát automaty, protože on se neumí bavit. Já budu tady šetřit své nohy, a pak budu platit za drahý fitness, aby se mi hýbalo tělo, to jsou nesmysly. Zdravý selský rozum vám pomůže vždy vyřešit úplně všechno.

Co říkáte na ekologii? Záchrana deštných pralesů, charita atd. Pomáhat? Nebo je vše dané?

Tak vy už víte, že osud je daný. Ona ta planeta má totiž svoje DNA. A opravdu ta historie směrem do minulosti a do budoucnosti je daná. Ale nezapomeňte, že my všichni se pohybujeme ve všech třídách. Jako máte devítiletku, tak je tu první, druhá, třetí až devátá třída. Vy jste ta devátá, když mě posloucháte. Ale všechny ostatní fungují tak, jak fungují. Mně teď jedna paní v Jičíně řekla: „No, ale kdo bude pomáhat?“ Vy jste pak rozložení všichni, protože vy do té hmoty chodíte po takových výronech, vtělujete se. To znamená, že si nastavujete od těch nejsilnějších odporů až do nuly, ale procházíme tím všichni, protože jeden od druhého se učíme. To je iluze si myslet, že já říkám něco, co najednou budou dělat všichni. Dělá to jenom jedna sedmina. To je vlastně jeden díl z těch mezičakerních prostorů. To znamená, že tohle pochopíte vy sami. I když vy sami budete vědět a budete to respektovat, nebudete znečišťovat planetu, ale budete vědět, že budou i lidé, kteří se o to budou stále pokoušet.

Já jsem teď nedávno koukala, tenhle týden, ukazovali bílé nosorožce, kteří byli posláni do Afriky, ono už jich je asi jenom šest. A tam zjistili, že tři nejsou schopní přirozeného rozmnožování. Všimli jste si, kolik druhů, včetně dinosaurů, už dávno tady není. A jak se vyvíjíme, jak jednotlivé větve jakoby končí, protože my všichni jsme vlastně vývoj hmoty. To znamená, že přežijí skutečně v DNA jenom ti jedinci, kteří mají v plánu dosáhnout určitého bodu. A i kdyby jste se postavili na hlavu, i kdyby na tom světě dělali všechno pro to, aby to přežilo, tak to bude tak obrovské úsilí, jenom zase vůle člověka. To je ta skupina, která se vyučuje, která toho chce dosáhnout. Teď, kdyby mě slyšeli, tak by řekli, že jsem necitelná. To není pravda. Tohle je realita světa. Ono to není jenom u zvířat. Je to i u rostlin. Je spousta druhů rostlin, které ještě nikdo ani neobjevil a které ani neobjeví, protože se mezi tím jenom jakoby prožijí. Vlastně i ta rostlina je „živočichem“, ono se to také rozmnožuje, stravuje se to... Je to přesně hmotný stav bytosti, která se vyvíjí. A i ona má své zdokonalené funkce po tisících miliónech let. Takže tohle nemůže člověk svojí vůlí dokázat. Ale také jsem řekla, že ve vývoji planety je nastaveno, že si skutečně pomůže sama. A teď mi někdo psal, že se objevují tak obrovské nanotechnologie, že ano, i voda bude čistá. Je jasné, že teď se objevují takové technologie, že opravdu neprojdou ani viry, bakterie přes ta čistící síta, to všechno, opravdu, ta planeta si pomůže, protože ta planeta jsou lidé, kteří dostanou ty nápady. Vezměte si, že Bůh je v každém člověku. I Einstein věděl a všichni lidé, kteří vymysleli něco opravdu důležitého, že to nebylo jejich, že se to stalo buď vizí, nebo najednou jim to do té hlavy spadlo. Většinou to dostali opravdu obyčejní lidé, ne takoví

ti ctižádostivci. To tam musí zkrátka jenom žbluňknout do toho vědomí. Ten člověk to dostává darem. A je to vždy v planetě na určitých místech, kdy třeba jedna věc se objeví na té planetě třeba v pěti bodech, že to skutečně někoho najednou napadne. Ano, ona si skutečně pomáhá sama, protože my lidé jsme planeta. Takže s tím kdybyste si dělali starosti, to už odporujete.

Vy se chováte tak, že neubližujete zvířatům, chováte se čistě, snažíte se skutečně nedělat věci, které by planetě škodily. Teď, když jsme přeletěli do páté dimenze, všímáte si, že máte jiné, takzvané planetární svědomí. Dřív třeba mohla téct voda v kuchyni - no, tak teče... Dneska, ne, jako by vás to bolelo, to je blbost, ale najednou přemýšlíte jinak, jdete a zavřete to. Nebo najednou vyhodíte něco, co tam nemá být v tom koši, tak ho stejně jenom ještě otevřu a hodím tu slupku někam, kam patří. Ano, protože jste jinak citliví. Ona jsme my, to je ta hmota, je to matka. Vy jste Duch, který se ponořil do matky a zplodí se vyšší fáze nového člověčenství, takzvaný božský člověk. A když se v té matce zabydlí a váží si jí a miluje ji, to je spojení nejvyšší. Pátá dimenze je nádherná záležitost, ale musíte se ještě očistit. Některé ty očisty jsou dramatické, ale to vydržíte, to nic není. Ty nejhorší věci fakt máte za sebou.

Mohu vědět, s čím souvisí borelioza? Překvapilo mě, kolik lidí poslouchá vaše přednášky a má boreliozu. Patřím mezi ně. Může to být platba za lítosti? Děkuji. Martina.

Martino, borelioza je velice zvláštní věc. Já jsem už o tom nedávno také někde mluvila, nepamatuji si kde. Poslyšte, jestliže naše tělo je hmota, a skutečně my se pohybujeme, vy vlastně v té hmotě toho těla máte všechno, kudy jste kdy chodili a všechno jste vymetli. Ale teprve tehdy si s tím vaše tělo neporadí, když někde uděláte blok. Tím se vlastně zhoupne síla, vy učíte ty buňky, aby něco dělaly méně, než by měly dělat. A teď se objevují věci, které se dřív nevěděly. Dřív se řeklo - hele, ona boreliozu nemá... Ale pak se zjistilo, že ten člověk ji má, dokonce třeba i dva, tři typy má v sobě, ale ta nemoc nepropukla, protože to tělo má sílu. A ty bílé krvinky, které hlídají ten stav toho „živočicha“ ve vás, tak on si poradí, ta borelioza propukne jedině tehdy, kdy vy uděláte nějaký blok, to znamená někde nějaký poryv, odpor, a najednou ubude bílých krvinek, a najednou se to objeví, pak to zjistíte.

Uvědomte si, že vy když ponoříte do čehokoliv ruku, vy vypadáte, že jste uzavření, ale tam jsou tak obrovské vzdálenosti mezi jednotlivými buňkami, to je fakt vesmír. Vypadá to jako vesmír. Když proletí vir vaším tělem, tak ani nezjistí, že vás kdy viděl... On zkrátka jenom proletí prostorem. Takže to jsou věci, které my dnes vnímáme úplně jinak.

Já si třeba pamatuje, že moje holky kdysi dávno obě měly borelii. A to bylo neuvěřitelné, co se dělo. Vy víte, že já jsem člověk bez odporů. A i když moje děti byly v pubertě a dělaly spoustu takzvaných bláznivých věcí, já jsem se je někdy ani nedozvěděla, protože bylo jasné, že bych je přijala, že bych to řešila v klidu a normálně, a všechno by mohly udělat. A jednou jsem je pozvala na výlet. Jely jsme na Hasenburg, je to na druhém konci Českého středohoří, na druhé straně než je Oblík, nádherná zřícenina. Teď tam jsme, měly jsme sebou i Betyňku, našeho pejska. A teď jsme nešly

po cestě, neměly jsme ani ponětí o nějakých klíšťatech, šly jsme rovnou vzhůru. Vylezeme nahoru, já jsem měla kraťasy z džín a jak jsem si sedla, byl nádherný výhled, tak najednou vidím, jak mi po noze leze klíště. Říkám: „Jé, holky, klíšťata!“ Teď jsem ho odcvrnkla a říkám: „Jdeme pryč, jsou tu klíšťata!“ My jsme se zvedly a šly jsme. Když jsme přišly už pod Hasenburg, tak jsem zjistila, že každá z nich to klíště měla. Jedna dokonce vybrala antibiotika, bylo to červené. U druhé to nebylo červené, tak jsem si řekla, že je to dobré. Ale obě měly nakonec boreliozu. Obě se z toho dostaly úplně zázračně, přestože měly asi desetinásobek jednotek v testu na boreliozu. Ale představte si, že to se stalo v době, kdy poslední měsíc pojišťovna proplácela za šedesát tisíc kůru krystalického penicilínu, ten se dával v kapačkách. To mi tenkrát vysvětlovala doktorka. Byly tedy měsíc na infekci v Ústí nad Labem zavřené, já jsem tam chodila přes balkon koukat dovnitř. To byla prdel! Já jsem tam vždycky přišla a ony obě brečely, že jsou zavřené. Teď tíha, teď jak je udržet. Já říkám: „Holky, to nic není, to vydržíte!“ Jenže druhý den jsem tam pak jela a už si říkám - já se snad tady vybrečím, ten tlak, ony tam zase budou rvát... Já tam přijdu a ony se chechtaly! Druhý den tam zase jedu, chechtám se, že už to mají za sebou, a ony zase brečí! Takhle to šlo, jeden den ano, druhý den ne... Po čtrnácti dnech jsem si řekla: „Seru na ně!“ /Smích/ Hele, a ony byly od té doby v pohodě. I tohle učení tam probíhalo. Ale vezměte, ony tam proležely ten měsíc, obě se z toho dostaly, v životě už neměly nic jiného. A pak jsem se dozvěděla zpětně, že ony v té době dělaly takové blbosti, ta borelie je opravdu zastavila. I pocit vašeho špatného svědomí, že děláte něco, a ony to věděly, já ne, vám dodá to zhoupnutí toho pocitu té hmoty. Takže bacha, buďte v pohodě! Pak se tím skutečně může vaše tělo dostat s čímkoliv do kontaktu a všechno proběhne hladce, vy skutečně odoláte všemu.

Navíc, další věci, které tady jsou je, že se mění i organismy, ta vibrace, proč si myslíte, že se mění DNA planety? Protože vy, když do sebe dostáváte v pohodě, máte krásně otevřené čakry, z nich se pak stávají takzvané květy, to je přiměřená míra energie, která prochází. Když jste bez odporu, tak vaše energie může pracovat a využívá ještě i jiné prvky. Proto už někteří lidé tady mají v DNA a druzí ne, oni nevědí proč se to děje, oni jenom vědí, že vesmír teď je jiný, neví se proč, ví, že je to pozitivní, to se všechno jenom tuší, jenom vlastně hledá ta věda. Pamatujte si, věda je vždy ve skluzu. Ta dělá rekognoskaci terénu, ta jenom objevuje to, co už tady je. Takže operovat tím, že vědci říkali, že je tohle..., tak to je jako když se díváte někde sto let za opicemi, že teď na to přišli. Ono to tady bylo vždy. A oni na to přišli teď, že se to děje. Takhle krok za krokem se vlastně potvrzuje Božství. Ona skutečně ta věda toho Boha potvrdí stoprocentně, ale samozřejmě jinak. Teď už to je. Dokonce už se i ví, že i vaše rozhodnutí, která učiníte, jestli ano nebo ne, je tisícinu dopředu vysláno šišinkou, vaše hmota ví každou vteřinu vašeho žití od bodu A do bodu B...

Vid' Dane, jako už ví, že na mě máváš...

Bylo mi s vámi hrozně fajn, já doufám, že vám se mnou také. Přeji vám krásné Vánoce. Užijte si pohodu, klid, mír. Víte, ten konec roku je vždy hodně důležitý, protože tady bilancujete nejenom celý rok, ale bilancujete i celý život. DNA se totiž odvíjí v rotacích

po roce, ono kopíruje vlastně i vývoj vesmíru, tam jsou také časové rotace, podle toho se odečítá čas, který vlastně neexistuje, v těch otočkách.

A věřte mi, že vždy stoprocentně splníte to, co jste splnit měli, i když se vám zdá, že jste ještě špatní a že jste něco neudělali. Není to pravda. V každém tom období jste nejlepší, jací jste kdy byli. A to vám nikdo nemůže upřít. A věřte mi, já to vím.

Mějte se hezky! /Potlesk/ Děkuji. Děkuji vám.